

Un combat de boxa

De tant en tant donaven un colp de mà els *maquis* i la notícia d'algun alcalde del Maestrat que havia estat assassinat enmig de la plaça va arribar un dia acompanyada d'un rumor: la Mare de Déu s'apareixia a les Coves de Vinromà a una xiqueta que es deia Raquel. Havia començat a fer miracles. Alguns paralítics caminaven, molts ulcerosos havienanat de sobte. Tots els oligofrèncs de la comarca tenien una gran oportunitat i els seus familiars semblaven estar contents, tot el món veia el cel obert llevat dels parents de Pepe Malena, el bovo del meu poble. Ell havia estat molt millorat en la seua herència pels pares a causa de la malaltia, però els seus horts els rendibilitzaven els germans, els quals temien que la Mare de Déu curara Pepe i es quedara ple de salut i després es negara a anul·lar el testament ple d'avantatges per a ell. Pepe volia anar a les Coves de Vinromà en peregrinació.

—Pepe, tot això són mentides —li deia la família. Tu et quedas a casa.

—Vull veure la Mare de Déu. Vull curar-me.

—No et fa falta. Tu ja estàs bé així. A més, si et cures, hauràs de treballar.

—Pepe, no, Pepe, no. Això no ho feu —exclamava ell.

Per aquell temps d'estiu ja passaven per l'horitzó algunes estranyes carretes carregades de visionaris en direcció al poble del miracle. I molts creients que havien anat a peu, en silenci per les travesses de la muntanya, tornaven contant portents, cadascú d'acord amb la seua necessitat o fantasia. Hi havia mosques apegaloses de setembre en el bar Nacional i el mut de Badenes mirava la partida de subhastat que estaven jugant el Chulo de la Rabosa i tres més. Sota la visera de la gorra entretancava l'ull el Chulo de la Rabosa a causa del caliquenyó que fumava i algú del rogle, sabent que era roig i que tenia la llengua llarga, li va preguntar:

—Chulo, està apareixent-se la Mare de Déu.

—¿Ah, sí?

—Està fent miracles a les Coves.

—Deixeu-la estar.

—¿Tu no creus en els miracles? —va inquirir un altre amb malícia.

—Jo hi creuré quan aquest mut de Badenes vaja en peregrinació a les Coves de Vinromà i en tornar em cante mitja *granaína*.

Això no obstant, l'aparició de la Mare de Déu estava anunciada per al desembre i, encara que el rumor no cessava de créixer en dos-cents quilòmetres a la redona, aquells dies en el meu poble se celebraven les festes de la Vila. Hi havia al matí corregudes de joies amb els cavalls de llaurança, on sempre guanyava el Tramusser amb un rossí color canella i la cara blanca. I a la vesprada hi havia vaquetes i tot el poble feia olor a bestiar, les mosques celebraven convits sobre les grans coques d'excrements que deixaven els bous en el rodal, el dolçainer tocava i els banyistes, entre les barreres de la plaça formades amb carros i cadafals, s'estaven

asseguts en cadires de bambú amb la jaqueta del pijama a ratlles. Aprofitant aquestes barreres de nit, després de les vaques se celebrava algun espectacle i per davall dels carros anàvem els xiquets mirant les bragues de les xiques que dalt cantaven el *Rascayú* o *Mi casita de papel* sense saber que davall aguaitaven alguns ulls enfrosos.

Aquest estiu, mentre la Mare de Déu es preparava a baixar del cel a un riuet sec de la província de Castelló, en les festes de la Vila, al meu poble algú de Falange va preparar a la plaça un combat de boxa entre un contendent local i un contrincant de Nules. Quatre bidons i unes taules formaven el quadrilàter i no hi havia cordes, sinó uns fils d'espart. José María Cameta va fer dos tocs de botzina amb una trompeta plena de bonys per anunciar la gran sessió i els boxadors van ser presentats després de l'actuació d'un equilibrista, que va fer meravelles amb una bicicleta dalt de tres cadires. Però en aquest moment el combat de boxa havia començat i les primeres manotades, semblants a una brega de bar, es van perdre en l'aire. Jo m'havia situat davall d'un carro per mirar-li les cames a una xiqueta que m'agradava. I així vaig estar mentre el foraster calfava al paisà, el costellam translúcid del qual denotava la fam que passava. El públic rugia davant de qualsevol colp bo o rof i enmig d'aquell ambient espès de suor en la nit mesclat amb l'olor d'excrement de bou vaig experimentar una inexpressable emoció quan la xiqueta va descobrir que la mirava, i ella, que tenia tres o quatre anys més que jo, des de dalt del carro va començar a provocar-me simulant que ho ignorava. Vaig saber per primera volta com colpeja el cor en ser assotat pel desig. La xiqueta s'agitava. Cridava als boxadors. Separava les cames. Tornava a ajuntar-les. I mentre va durar el combat de boxa va anar creixent dins meu el plaer en aquell amagatall. I a través de les bigues de la barrera veia a voltes els púgils esqualids repartint-se llenya, però de seguida mirava cap a dalt i veia unes cuixes obertes amb unes bragues blanques que la xiqueta agitava fent-me'n una malvada ofrena. En finalitzar el combat ella va baixar del cadafal a la plaça i no cessava de buscar la meua mirada. Després va passar pel meu costat i com si acabara d'arribar em va preguntar:

—¿Hi ha hagut un combat de boxa?

—Sí.

—¿I qui ha guanyat?

—He guanyat jo —li vaig dir.

—Demà posat una altra volta sota el carro. ¿Ho faràs? —Va dir ella.

—Demà no hi ha combat de boxa.

—És igual. Boxarem tu i jo —va exclamar la xica.

Per aquell temps de setembre la Mare de Déu estava preparada per a fer grans miracles.

Manuel Vicent